חגיגות חג המים

שבועות, חג המים. למה חג־המים? אולי מפני שחצי עם ישראל נמצא בשפת הים. מהבית שלי אפשר לראות ב־11 בבוקר אלפי מתרחצים, משתזפים, משחקי מטקות. שמש נעימה, מזג־אוויר נפלא. עוד לא מזיעים. הרבה שימשיות ציבעוניות, ילדים מתרוצצים בשימחה בתוך המים ועל החוף. בוקר של חג.

פתאום סירנות. מכונית מישטרה ואמבולנס נעצרים בחריקת בלמים ממש מנל המירפסת שלי. הכל רצים לראות מה קורה. גם אני יוצאת למירפסת. שני אנשים לבושי חלוקים ירוקים יוצאים מהאמבולנס ורצים אל החוף. שם כבר יש גדר של אנשים. לא רואה בדיוק מה קורה, אבל ממשיכה לעמוד על המירפסת. חלק ממשחקי המטקות מפסיקים לשחק, ונעמדים כחומה ביני לבין לובשי הירוק.

טלפון שצילצל בביתי הכניס אותי בחזרה לדירה. אחרי כמה דקות אני יוצאת שוב למירפסת. מישהו שוכב על החול, שני הירוקים מעליו ואנשים מסביב. במרחק של 50 מטר משם אנשים ממשיכים להשתזף, לאכול מישמש, לשמוע רדיו ולשחק מטקות. אחרי 5 דקות, מביאים שקית פלסטיק שחורה, ושני הירוקים מכניסים את הגוף המת לתוכה ומעמיסים אותה על אלונקה.

הם מסיעים את האלונקה לכביש, מכניסים אותה לאמבולנס, ותוך דקה ממש, מתפזר כל הקהל וממשיך בעיסקי החג שלו. הבחור עם ארגז הארטיק צועד בשלווה, וכמעט נתקל בשני הירוקים המסיעים את הגופה. הוא צועק בקול רם: „ארטיק! קרטיב! שוקולד!" וכל האנשים ממשיכים לחגוג את חג המים.

מחר הם יקראו בעיתון איך קוראים לאיש או האשה שאת מותם הם ראו היום.

שיחת חולין

בין בעל ואשה

הלו, מה את עושה בבית?
אני גרה כאן, אם לא איכפת לך.
כן, אבל השעה 8.
נו?
ב־8 היית צריכה להיות בקורס לשי־פור הזיכרון
אוף, לעזאזל, שכחתי!

סידרת חינוך

לחבר שלי יורם יש בן. זאת אומרת יש לו שלושה בנים, אבל אנחנו נתרכז היום רק בבן אחד, גל.

גל, כמו ילדים רבים מבתים טובים בישראל, נוהג כבר שנים ללבוש סחבות. חולצות ישנות וקרועות, מכנסים שעברו תהליך התיישנות מזורז, קריעות מכוונות ושאר תהליכים שעושים מכל בגד סמרטוט־ריצפה. לבגדים האלה מתאימה רק תיסרוקת אחת, שלפיה מגדלים את השיער הכי פרוע שאפשר.

לב מיוחדת, וחוץ מזה הבגד לא עושה את האדם, כמו שהבורגנים חושבים, וכמובן כל אחד צריך להתלבש בדיוק כמו שבא לו, מבלי להתחשב בשום דבר, ובמיוחד בסביבה.

ככה עברו כמה שנים, וגל התגייס לצבא, ובמיקרה שלו לנח"ל. בנח"ל הרי גרים רוב הזמן בקיבוץ, ושם אפשר להמשיך ללבוש „מה שבראש שלך", וזה בדיוק מה שעשה גל.

יום אחד גמרו כל הנח"לאים איזה קורס, והחליטו לעשות מסיבה גדולה וגם להזמין לקיבוץ את כל ההורים של הנח"לאים. גל טילפן להוריו ואמר להם לבוא בשבת בצהריים לחדר־האוכל שבקיבוץ.

ואז החליט יורם להראות לבנו מה זה להתלבש כמו ש„בראש שלך", ומה זה לא להתחשב בסביבה. הלך לחבר שלו ולקח ממנו בהשאלה חליפה בת שלושה חלקים מבד גברדין בצבע תכלת. חיטט במגירה ומצא שעון־זהב ישן עם שרשרת זהב שקיבל בירושה. עוד סיבוב אחד בשכונה הביא לו פפיון בצבע בורדו, שנשאר כנידאה מפורים, נעלי לק שחורות, כמו שלובשים במאפיה בשיקאגו, ולקינוח גם סחב מגבעת אפורה מאבא שלו.

את כל המחלצות האלו שם יורם על עצמו, ובשבת בבוקר שם פעמיו אל הקיבוץ. טוב, אתם יכולים לתאר לעצמכם את הילד הנחמד, כשראה את אבא שלו, שנראה כמו מאפיונר אמריקאי, נכנס בדלת חדר־האוכל. לעולם לא נדע מה הרגיש הילד, כי יש לו אופי חזק, והוא עשה את עצמו מתעלם מהבושה. החברים שלו שכבו על הריצפה מרוב צחוק.

לא יודע מה יצא מהחינוך הזה, אבל הנה הצילום של גל ואביו, כל אחד לבוש בדיוק ב„מה שבראש שלו".

יורם וגיל
הלבוש עושה את האדם

בתחילת הדרך ניסו יורם, וגם אשתו אורה, לדבר אל ליבו של הילד שלא יגזים בלבוש הנורא שלו, אבל שום דבר לא עזר. בהתחלה גל היה פוטר את הוריו הדואגים ב„אויש, מה זה חשוב," או ב„ככה כולם מתלבשים היום," אבל אחרי סידרת נידנודים קשה הסכים הילד להסביר להוריו, אנשי המעמד הבורגני, את פילוסופית־החיים שלו והקשר שלה לביגוד ולצורה חיצונית.

לא הייתי נוכחת בשעת ההסבר, אבל ממה שהועבר אלי הבנתי שהילד הסביר כי לבוש זה דבר לא חשוב ולא צריך לתת לו תשומת־

אוכל

לפני שבועיים התלוננתי לפניכם שאף ספר־בישול חדש לא יצא לשוק בזמן האחרון, והנה, מיד אחרי פירסום הקטע, כאילו להכ־עיס, שלחו לי הביתה ספר־בישול חדש לגמ־רי, שערכה טובה ארן ממרכז־ההדרכה של תנובה.

הספר, כמו כל הדברים שיוצאים דרך מרכזי־ההדרכה של תנובה, מדבר על מוצרים ומטפטפים מיץ לימון על הפרי, כדי שלא ישחיר.

מערבבים את הגבינה, הסוכר, השמיר וה־קוקוס וממלאים בתערובת את חצאי האפרס־קים. כדאי כמובן לעשות זאת בעזרת שקית זילוף.

מקשטים בפטרוזיליה ובפילפל האדום, מקררים ומגישים.

וזה לא הכל.

השבוע לקחתי את בעלי לסיבוב בשוק הפישפשים ביפו, משהו בענייני קניית דגים. אחרי 10 דקות של שוטטות נעשה בעלי עייף שקל מאוד להשיג בשוק, שאינם יקרים לצרכן, ונוסף על כך, שמים שם דגש חזק במיוחד על הצד האסתטי של המנה.

הנה דוגמה של מה שיכול לשמש מנה ראשונה מהודרת, או סתם מנת אירות, בתוספת צנימים ובקבוק יין.

אפרסקים ממולאים בגבינה (8 מנות)

המיצרכים: ארבעת אפרסקים גדולים וכתומים; כף מיץ לימון, 250 גרם גבינת 5%־9%, קורט סוכר, כף שמיר קצוץ, כף קוקוס טחון.

לקישוט: עלי פטרוזיליה, רצועות פילפל אדום.

אופן ההכנה: רוחצים ומנגבים את הפרי. חוצים כל אפרסק, מוציאים את הגלעין

אפרסקים ממולאים בגבינה
מוצרים שקל מאוד להשיג

מאוד ורעב מאוד. חיפשנו מיסעדה. מצאנו מיסעדה חדשה לגמרי, שיש בה מיזוג־אוויר, וקירות לבנים ושולחנות נקיים ותמונות מאוד מודרניות על הקירות, ושמה טלה.

נכנסנו. לגמרי לא שייך לשוק הפישפשים כל העסק, אבל ממוזג אוויר, אז מי יצא? לא היינו נורא רעבים, אז אכלנו רק חמישה־שישה סלטים וחתיכת בשר טלה על הגריל. הבשר היה טעים ורך ועסיסי, אבל כידוע לכל מי שמוכן להודות בכך, הבשר על האש תמיד מצליח במיסעדות ומצליח פחות בבית. אז נעזוב את זה ונתרכז בשני סלטים נפלאים שאנחנו — אכלנים גדולים עם תעודות — עוד לא אכלנו אף פעם. הוא שתה ערק עם הסלטים ואמר שזה נהדר. אני לא שתיתי ערק וגם לי זה היה נהדר. רוצים לנסות אחד?

סלט בצל ולימון

שוטפים 10 בצלים ירוקים וחותכים. מוסיפים לימון אחד מקולף ופרוס לפרוסות דקות, קצת גרידת לימון וכף אחת של גרנרי אניס (בחנויות תבלינים), טיפת מלח, שתי כפות שמן זית, עירבוב קל ו... זהו.